

למחרת בבוקר היו פני מועדות לצפון הארץ. חיפשי בספר הטלפונים סתם רופא-נשים חיפאי, ללא כל מידע מוקדם אודותיו.

יצלצלתי לביתו, אשתו ענתה שבעלה לא מקבל בבית. יש לו קליניקה באיזור אחר של העיר. היא ביקשה לדעת מי שלה אותי אליו. "זה חשוב לבעלי, כי הוא לא מוכן לקבל כל אחד."

הרגעתי אותה שחברה שלי המליצה עליו. "מי זאת החברה שלך? השם הרא" שון שעלה במוחי נשלה לתוך האפרכסת. הגברת שוכנעה, קבעה לי פגישה לחמש אחר הצהריים.

הקליניקה היתה בקומת-קרקע בבית רב-קומות. הרופא, בגיל העמידה, בעל גוף

תאם את פניו הצעירים, שאל על בעייתו. בעייתי הראשונה היתה הרופא עצמו: "שמעתי שהד"ר הוא רופא ותיק. זה לא מסתדר עם הגיל שלך."

היוכח המיטיב התכסה בדוק של מבוכה. "אני חושב שאת מתכוונת לאבי. הוא עסוק כרגע בחדר-ההפלות. איך שלא יהיה, גם אני במקצוע, ואת בהחלט יכולה לסמוך עליי."

"או למה אין שלט על הדלת הד"ר ושית?"

החיוך נעשה עצבני קימעה: "גבירתיי, מה הבעייה שלך? כמה אפשר לעזור לך?"

"אני חוששת שאני צת בהריון. המחזור איהר לי בשלושה שבועות. יש לי בחילות

"או אני לא רוצה שאתה תבדוק אותי. אני באתי לגינקולוג, ולא למתמחה."

סבלנותו פקעה: "את יודעת מה, שבי בחדר-ההמתנה וחכי שם."

לא יצאתי לחדר-ההמתנה, כי אדם צנום וגבוה, ששערות-שיבה כיסו את ראשו, נכנס לחדר. בקול חד שאל על מעשי בחדר. "היא רוצה שרק אתה תבדוק אותה."

"למה? לי אין זמן עכשיו. יש לי עוד שתי הפלות לעשות היום. גם הבן שלי יכול לאבחן אם את בהריון או לא."

"אבל אני באתי אליך, עמדתי על שלי. אוי באמת על תהיי ילדה. לאחר כמה שניות של שקט לא-נעימים, התרכך, ניסה לפייס אותי בקול פחות גוקשה. "את יודעת

הן עישנו בשרשרת. פניתי לשנייה. גם לה אותה בעייה? "לא. אני חברה שלה. רק זה עוד היה חסר לי."

הן עובדות כפקידות במשרד צנוע בתל-אביב, מקוות שהבוס יתן להן הלוואה. "לא נעים. אחר-כך כל המשרד יידע וידבר על זה."

ההורים

יהרגו אותי

ר מה את לא מתחנת?

"תראי, אני כבר נכנסת לשלישי. עד שתתהיה חופה תתנפס לי הבטן. ההורים שלי ירצחו אותי. את יודעת מה זה בשר

השמיניסטיית כחולת העיניים, בחדר ההמתנה, פרצה בבכי: "הרופא אמר שאני בהריון. מאיפה אקח את הכסף להפלה? אם לא אצליח להשיג, אלך לכביש!"

מלא ומשקפיים עבות, הזמין אותי להי-כנס. הצינו חדר-המתנה צנוע ברהיטיו ובגודלו, ונכנסנו למשרד. שתי כורסאות, ארון-ספרים, שולחן-עבודה.

בקול שקט, לוחש כמעט, שאל על הר בעייה. הסברתי שאני חוששת מהריון. "יש לך חבר?"

"כן."

"איפה הוא עכשיו?"

"עסוק."

"את חושבת להתחתן איתו?"

"לא."

"מה שמך?"

את כל הפרטים, כולל מספר תעודת הזהות שלי, רשם בפנקס עב-כרס. אחר כך שאל על הרגשתי הכללית. הסברתי כי אני חשה כאבים בכל הגוף, יש לי בחילות, וריחות מפריעים לי. בדיוק כמו שקראתי בספר על סימני הריון.

"מתי קיבלת לאחרונה את המחזור?"

"לפני תשעה שבועות."

בסדר. היכנסי לחדר הסמוך. אני אבי דוק אותך."

וקצת כאבים בגלליים" אמרתי. "איפה את גרה?"

"אני בתהליך גירושין מהקיבוץ. מבט שואל בעיניו השחורות. "בעמק יזרעאל. עשה לי טובה... אני נורא עצבנית... אתה מבין..."

"תתפשטי ותשבי"

וא בהחלט הבין, והזמין אותי להי-כנס לבדיקה בחדר סמוך. הסדינים שכיסו את המיטות הבהיקו בניקונם. את דממת המבוכה קרנו צעקות אשה מחדר סמוך. עשיתי חשבון. לרשות האב ובנו עמדו לפחות ארבעה חדרים לפעילותם. תתפשטי ותשבי על הכסא הזה. אני כבר בא." פנה אלי בקול רך ומבין.

הכסא "הזה" הפחיד אותי. הוא היה מוגבה, והיו לו שתי שלוחות מפחידות עוד יותר.

"תגידי לי, אתה באמת רופא?"

"אני עושה עכשיו את ההתמחות שלי."

מה? תיכנסי למעבדה, תעשי בדיקת-שתן, ואחר-כך נראה מה לעשות איתך."

"אני מחכה לגרידה"

בן המתניימר הוביל אותי בשתיקה למופגנת אל חדר קטן שעל דלתו היה שלט "מעבדה". הלבונגטי, בחורה צעירה וחביבה, ביקשה ממני להמתין לתוצאות בחדר-ההמתנה.

השעה היתה שש בערב. בחדר ההמתנה ישבו שתי צעירות שחרחרות שניתן היה להבחין בעצבנותן. "גו, מה אמר לך הר"ר פא?" שאלה אותי אחת מהן. "אני מתכה לתוצאות בדיקת-השתן."

"קוט אמק, אני בהריון."

"הרופא קבע לך בודדות?"

"בטח. אני מחכה לגרידה."

"כמה הוא לוקח?"

"700 לירות. בחיי אני לא יודעת מאיפה אני אשיג את זה. התכר שלי באילת ואני לא יודעת איך אני אמצא אותו."

ביל תימנים שהבת תיכנס להריון לפני החתונה?"

הרופא הצעיר יצא אלינו. הוא פנה אלי וביקש שאחזור למשרד.

"אני שמח יחד איתך. תוצאות בדיקת השתן שלך שליליות. אתן לך כדורים לזרוז המחזור. אם לא תקבלי תוך שבוע תחזרי לכאן. בינתיים תשאירי פה 70 לירות. 50 בעד הביקור ו20 עבור בדיקת השתן."

"בשביל מה 50 לירות? הרי לא נבדקתי."

"כן. אבל היית פה. לוא הייתי נבדקת בידי המתמחה הצעיר, או אבי, על הכיסא ההוא — האם היה מגלה לי את האמת? או שהיה טוען שאני בהריון?"

החלטתי לעלות לבירה. שוב הסתמכתי סתם על ספר הטלפונים.

תיאמתי עם אשת הרופא. והגעתי לשכר-נה מפוארת, המשקיפה אל הכנסת. בחדר ההמתנה ישבו שתי נשים בשני קצוות החדר. האחת בלונדינית עם שיער גולש ועיניים כחולות בוכות. היא כססה את ציפורניה. לידה היה ילקוט בית-ספר.

השנייה בשנות השלושים המוקדמות, ועישנה בשרשרת. היא היתה שמנה מאד, והבעה נוקשה על פניה.

"אני אלך לכביש!"

בשבוע הבא, הפלה

ה דרייהטיפולים כלל שתי מיטות שהבהיקו בניקיון. אחרי שגמר להכי-איב לי בבדיקתך, ואני גמרתי לצעוק, הבטיח לי בקולו השקט, הלוחש, כי יש חשש סביר שאני בהריון. למרות שאין הוא מוצא התרחבות ברחם.

"אני צריכה לעשות הפלה?" שאלתי כשחזרנו למשרד.

"הפלה עוד לא צריך. אם את בהריון צריך לחכות לפחות עוד שבוע. אני אתן לך כדורים, ואם הם לא יעזרו לך, נעשה הפלה."

"מה בדבר בדיקת-שתן או בדיקת-צפר-דע?"

מבט אירוני עלה על פניו: "מי סיפר לך על זה?"

"קראתי בספרים, וחברות שלי סיפרו לי."

"שטויות. בשבוע הבא תחזרי ונדבר על זה. בינתיים תשאירי לי 60 לירות עבור הבדיקה."

"וריקה לא תעזור לי? אני פוחדת מגרידה."

אם אעשה לך זריקה בעוד שבוע, אין סיכויים שהיא תעזור לך. מגרידה את לא צריכה לפחד, כי אני עושה עבודה נקייה. לא יהיו לך סיבוכים. בינתיים תשאירי לי את הכסף."

האם היה נוכל, או סתם לא-מוכשר? כיצד קבע חשש להריון — כאשר לא הייתי בהריון?

מאחר שלא הופעתי להמשך האודיסאה, הסכמתי לסווג אותו כסתם לא-מוכשר. שייחנה מהספק.

הרופא ובנו

יצבתי, עצבנית ונרגשת בחדר-ההמ-תנה של גינקולוג בעל-שם. באחד הפרברים האקסלוסיביים של תל-אביב, רוח סטרילית נשבה מהתמונות ומכורסאות בגוון שחור. דומה כי רגל איש לא דרכה על השטחים הכבדים שגוהו על הרצפה.

הוא פתח את הדלת כשחיוך רחב על שפתיו. גבר צעיר כבן 25, ביקש ממני להיכנס. נכנסתי למשרד מפואר אף יותר מחדר-ההמתנה. בקול אבהי, שכליכך לא

בדיקה גינקולוגית - ציור בספר רבואי (1822)

אני אלך לכביש!

מ צאתי לי מקום בסמוך לגימנוסי-ית.

הרופא, נאה, בתחילת שנות הארבעים שלו, הזמין את השמנה להיכנס: "אני רואה שלא רותי, מה יהיה?" שאל אותה. הגימנוסטית פנתה אלי: "מה את עושה כאן?"

"אני חושבת שאני בהריון."

"איפה את לומדת?"

"סליחה. השתחררתי לא זמן מהצבא."

"באמת? את בכלל לא נראית."

"איפה את לומדת?"

"בבויאר."

"בת כמה את?"

"אני בשמינית."

"את בהריון?"

"לפי בדיקת-השתן שעשיתי, כן."

"כמה זמן את מקיימת יחסי-מין?"

היא הסמיקה. הסתכלתי לתוך הכחול, שדמעות היו תלויות בעפעפיו. "שנה בי ערך. לקחתי גלולות ואני לא מבינה איך זה קרה לי."

"למה לא סיפרת להוריך?"

"אני חושבת שהם לא היו מבינים."

"והחבר?"

"הוא לומד יחד איתי. כל התיכון היה יודע מזה, אם הייתי מספרת לו."

"יש לך כסף?"

"עוד אין לי. אולי הרופא יתן לי בתש-לומים. אם לא... אני אלך לכביש."

החזה נפוח

רופא יצא בלוויית השמנה והכניס לחדר את הגימנוסטית. מחדרו יכולתי לשי-מוע את הבכי. לפתע צעקה: "שלא תעיו לטלפן להורים שלי. אתה מבין?"

אחר כך היה שקט, והיא חזרה עם הרופא לחדר-ההמתנה. "המתניני בשקט עד שאמא תבוא. אל תדאגי. אני אדבר איתה."

(המשך בעמוד 43)